

Иван Вазов

Великата мисъл

Тя дълго губи се, блуждае,
нечувана в света се скита,
кога, отде, защо дошла е –
не знае никой и не пита.

Не стряска тя добрите люди,
тя нищо няма за вниманье.
Във никой ум въпрос не буди
за своето тайнствено призванье.

Минуват месеци, години,
столетия минуват даже,
тя мерне се и пак замине,
и пак изново се покаже.

Нарядко някой взре се в нея,
помисли, махне и минува,
друг дигне я, и пак пилей я,
кат дрипа стара, що не струва.

Друг тури я на лира – всеу!
Той сам я още слабо сфаща;
друг сфане я, но кой го чуе?
Той нийде отзив не посреща.

При все това, узрява векът,
тя стряска вече умовете,
и само няма човекът,
могъщия дар в когото свети.

Но дойде гений – разбере я,
и сгрей я, и живот ѝ вдъхне,
вселената разклати с нея
и нов пожар в сърцата пъхне.

И всякой вика: – Мисъл нова!
Велика мисъл, гениална!
И почвата е, виж, готова
за работата колосална.

И целий свят сдобива вяра

в съдби по-светли, непознати
и вчерашната дрипа стара
извършва мирови преврати.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5199>]